Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
PAOLO MENGOZZI
της 12ης Φεβρουαρίου 2015 [1]

Υπόθεση C-543/13

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank
κατά
E. Fischer-Lintjens
[αίτηση του Central Raad van Beroep (Κάτω Χώρες)

για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προδικαστική παραπομπή — Υγειονομική ασφάλιση — Κανονισμός (ΕΟΚ) 1408/71 — Άρθρο 27 — Έννοια των "οφειλομένων συντάξεων κατά τη νομοθεσία δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών" — Αναδρομική χορήγηση συντάξεως στο κράτος μέλος κατοικίας — Αναδρομική ισχύς ασφαλίσεως υγείας»

I – **Εισαγωγή**

1. Η υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως που υπεβλήθη από το Centrale Raad van Beroep (Κάτω Χώρες) αφορά κατ' ουσίαν την ερμηνεία του άρθρου 27 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας [2], όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 631/2004 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004 [3], και με τον κανονισμό (ΕΚ) 1992/2006 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006 [4] (στο εξής: κανονισμός 1408/71).

2. Ειδικότερα, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται εάν ο όρος «οφειλόμενες» συντάξεις κατά το άρθρο 27 του κανονισμού 1408/71 έχει την έννοια ότι για τον καθορισμό του χρονικού σημείου από το οποίο «οφείλεται» σύνταξη κρίσιμη είναι η ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως χορηγήσεως βάσει της οποίας καταβλήθηκε εν συνεχεία η σύνταξη ή η ημερομηνία ενάρξεως της αναδρομικής καταβολής της συντάξεως. Στην περίπτωση κατά την οποία γίνει δεκτή η δεύτερη εναλλακτική απάντηση του πρώτου ερωτήματος, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί εάν συμβιβάζεται με την εν λόγω ερμηνεία το γεγονός ότι, κατά την ολλανδική νομοθεσία, ο δικαιούχος συντάξεως που εμπίπτει στο άρθρο 27 του κανονισμού 1408/71 δεν μπορεί να τύχει ασφαλίσεως υγείας με την ίδια αναδρομική ισχύ.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.
2 — ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73, κωδικοποιημένη έκδοση ΕΕ [1997], L 28, σ. 1.
3 — ΕΕ L 100, σ. 1.
4 — ΕΕ L 392, σ. 1.

3. Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο δίκης μεταξύ του Raad van Bestuur van de Sociale verzekeringsbank (διοικητικού συμβουλίου του ταμείου κοινωνικής ασφαλίσεως, στο εξής: SVB) και της E. Fischer-Lintjens σχετικά με ανάκληση βεβαιώσεως, καλούμενης «βεβαίωση 21» [5], με την οποία βεβαιωνόταν ότι η E. Fischer-Lintjens απαλλάσσεται από την υποχρέωση υπαγωγής σε ολλανδική ασφάλιση υγείας, η οποία είναι, σύμφωνα με την επίμαχη στην κύρια δίκη κανονιστική ρύθμιση, υποχρεωτική προκειμένου να υφίσταται δικαίωμα επί παροχών υγειονομικής περιθάλψεως στις Κάτω Χώρες με επιβάρυνση του εν λόγω κράτους.

4. Η E. Fischer-Lintjens γεννήθηκε την 1η Δεκεμβρίου 1934. Έως την 1η Σεπτεμβρίου 1970 κατοικούσε στις Κάτω Χώρες. Από την ημερομηνία αυτή έως την 1η Μαΐου 2006 κατοίκησε στη Γερμανία. Από τον Μάιο του 2006 κατοικεί εκ νέου στις Κάτω Χώρες.

5. Από τον Οκτώβριο του 2004 η E. Fischer-Lintjens λαμβάνει σύνταξη χηρείας από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Μετά τη μετακόμισή της από τη Γερμανία στις Κάτω Χώρες το 2006, εγγράφηκε, χρησιμοποιώντας το έντυπο E 121 [6], στον ολλανδικό φορέα ασφαλίσεως υγείας (στο εξής: CZ), οπότε από την 1η Ιουνίου 2006 μπορούσε να αξιώσει παροχές σε είδος βάσει του άρθρου 28 του κανονισμού 1408/71 με επιβάρυνση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας. Η E. Fischer-Lintjens κατέβαλε επίσης εισφορές στη Γερμανία για τη γερμανική ασφάλιση υγείας.

6. Στις 20 Οκτωβρίου 2006, η E. Fischer-Lintjens έλαβε από την τότε αρμόδια αρχή, το College voor zorgverzekeringen (συμβούλιο ασφαλίσεως υγείας, στο εξής: Cvz) [7], τη βεβαίωση 21 με την οποία βεβαιώνεται στην αρμόδια για την είσπραξη ασφαλιστικών εισφορών αρχή ότι δεν οφείλονται ασφαλιστικές εισφορές στις Κάτω Χώρες. Από τη βεβαίωση αυτή προέκυπτε ότι η E. Fischer-Lintjens δεν ήταν ασφαλισμένη σύμφωνα με τον γενικό νόμο περί ειδικών ιατρικών δαπανών (Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten, στο εξής: AWBZ). Στη βεβαίωση επισημαινόταν ότι η δήλωση αυτή ήταν ισχυρή, εφόσον οι συνθήκες παρέμεναν αμετάβλητες, για το χρονικό διάστημα από 1ης Ιουνίου 2006 έως 31 Δεκεμβρίου 2010.

7. Μολονότι η E. Fischer-Lintjens είχε συμπληρώσει το 65ο έτος της ηλικίας και επομένως θεμελιώσει συνταξιοδοτικό δικαίωμα από την 1η Δεκεμβρίου 1999 σύμφωνα με τον γενικό νόμο περί παροχών γήρατος (Algemene Ouderdomswet, στο εξής: AOW), ζήτησε τη σύνταξη μόλις τον Μάιο του 2007.

8. Με απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2007, η οποία τροποποιήθηκε στις 24 Απριλίου 2008, το SVB χορήγησε στην E. Fischer-Lintjens σύνταξη με αναδρομική ισχύ ενός έτους πριν από την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως, δηλαδή με ισχύ από την 1η Μαΐου 2006.

9. Εντούτοις, η E. Fischer-Lintjens δεν δήλωσε στον CZ, στο Cvz και στον γερμανικό φορέα ασφαλίσεως υγείας (στο εξής: DAK) τη μεταβολή της καταστάσεώς της όσον αφορά τις χρηματικές παροχές που εισέπραξε έως τον Οκτώβριο του 2010.

10. Πράγματι, μόλις στις 21 Οκτωβρίου 2010 η E. Fischer-Lintjens ενημέρωσε τον Cvz, σε αίτηση που αφορούσε την παράταση της βεβαιώσεως 21, ότι από την 1η Μαΐου 2006 λαμβάνει σύνταξη AOW. Με απόφαση της 2ας Νοεμβρίου 2010, ο οργανισμός αυτός γνωστοποίησε στην E. Fischer-Lintjens ότι υπείχε πλέον υποχρέωση ασφαλίσεως σύμφωνα με τον AWBZ και τον νόμο περί ασφαλίσεως υγείας

5 — Η εν λόγω δήλωση αναγνωριστικού χαρακτήρα στηρίζεται στο άρθρο 21 του βασιλικού διατάγματος του 1999 για τη διεύρυνση και τον περιορισμό του κύκλου των ασφαλισμένων στο σύστημα λαϊκής ασφαλίσεως (Besluit uitbreiding en beperking kring verzekerden volksverzekeringen 1999) [στο εξής: ΒΔ 746].

6 — Το έντυπο E 121, το οποίο είναι τυποποιημένο εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είναι η βεβαίωση που απαιτείται για την εγγραφή δικαιούχου συντάξεως που καταβάλλεται από το ένα κράτος μέλος στον φορέα του τόπου κατοικίας του.

7 — Κατά το αιτούν δικαστήριο, οι αρμοδιότητες του Cvz όσον αφορά την έκδοση των βεβαιώσεων 21 είχαν μεταβιβαστεί, από τη 15η Μαρτίου 2011, στον SVB. Εντούτοις, οι βεβαιώσεις που εκδίδονταν από τον Cvz θεωρούνται ως εκδοθείσες από τον SVB, γεγονός που εξηγεί τη νομιμοποίηση του οργανισμού αυτού ως διαδίκου της κύριας δίκης.

(Zorgverzekeringswet, στο εξής: Zvw) και ότι, ως εκ τούτου, όφειλε ασφαλιστικές εισφορές στις Κάτω Χώρες. Η απόφαση αυτή στηρίχθηκε στο ότι η E. Fischer-Lintjens δεν βρισκόταν πλέον σε κατάσταση που να δικαιολογεί τη λήψη της βεβαιώσεως 21, η οποία, ως εκ τούτου, ανακλήθηκε με αναδρομική ισχύ.

11. Εν συνεχεία, ο DAK επέστρεψε στην E. Fischer-Lintjens τις ασφαλιστικές εισφορές υγείας που η ίδια είχε καταβάλει στη Γερμανία από την 1η Ιουνίου 2006. Κατόπιν τούτου, ο CZ ζήτησε από την E. Fischer-Lintjens την επιστροφή των εξόδων υγειονομικής περιθάλψεως, ύψους 11 000 ευρώ, που είχαν αποδοθεί σ' αυτό το κράτος μέλος.

12. Επιπλέον, κατά το Cvz, η E. Fischer-Lintjens υπείχε υποχρέωση ασφαλίσεως σύμφωνα με τον AWBZ και τον Zvw με αναδρομική ισχύ. Εντούτοις, στο μέτρο που, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 5, του Zvw, η ασφάλιση υγείας μπορεί να ισχύσει αναδρομικά μόνον κατ' ανώτατο όριο τεσσάρων μηνών πριν τη γέννηση της υποχρεώσεως ασφαλίσεως, η E. Fischer-Lintjens έπρεπε να τακτοποιήσει η ίδια τα έξοδα υγειονομικής περιθάλψεως που είχαν αποδοθεί στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας για την περίοδο που δεν καλύπτεται από ασφάλιση υγείας. Ωστόσο, από την 1η Ιουλίου 2010, έχει ολλανδική ασφάλιση υγείας.

13. Κατόπιν απορρίψεως της ενστάσεώς της, η E. Fischer-Lintjens αμφισβήτησε επιτυχώς την απόφαση του Cvz ενώπιον του Rechtbank Roermond. Κατά το δικαστήριο αυτό, η βεβαίωση 21 που έλαβε η E. Fischer-Lintjens παρήγε έννομα αποτελέσματα μη δυνάμενα να αρθούν με την ανάκληση της δηλώσεως.

14. Ο SVB, οργανισμός στον οποίο μεταβιβάστηκαν εν τω μεταξύ οι αρμοδιότητες του Cvz, άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, υποστηρίζοντας ότι η βεβαίωση 21 ήταν πράξη αμιγώς διαπιστωτικού χαρακτήρα, όπως το έντυπο E 121.

15. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά μεν ότι το SVB ήταν αρμόδιο να ανακαλέσει με αναδρομική ισχύ τη βεβαίωση 21, πλην όμως το εν λόγω ταμείο, ανακαλώντας τη βεβαίωση, δεν συνεκτίμησε τα συμφέροντα της E. Fischer-Lintjens. Το αιτούν δικαστήριο φρονεί ότι η αρχή της ασφάλειας δικαίου μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι η πραγματική αρμοδιότητα για τη χορήγηση συντάξεων και την κάλυψη των δαπανών για τις παροχές σε είδος γεννάται μόνον από την ημερομηνία της αποφάσεως χορηγήσεως συντάξεως με την οποία ορίζεται ότι ο ενδιαφερόμενος έχει πράγματι δικαίωμα να λάβει τη ζητηθείσα σύνταξη. Για τον λόγο αυτό, διερωτάται από ποιο χρονικό σημείο «οφείλεται» πράγματι στην E. Fischer-Lintjens η επίμαχη στην κύρια δίκη σύνταξη, κατά την έννοια του άρθρου 27 του κανονισμού 1408/71, δεδομένου ότι, κατά το αιτούν δικαστήριο, εάν το άρθρο αυτό εφαρμοστεί με αναδρομική ισχύ, τούτο συνεπάγεται κατ' αρχήν ότι επέρχονται διάφορες έννομες συνέπειες επίσης με αναδρομική ισχύ, όπως, εν προκειμένω, η υποχρέωση της E. Fischer-Lintjens να έχει ολλανδική ασφάλιση υγείας.

16. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Centrale Raad van Beroep αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1. Έχει ο όρος "οφειλόμενες" [συντάξεις] κατά το άρθρο 27 του κανονισμού 1408/71 την έννοια ότι, για τον καθορισμό του χρονικού σημείου από το οποίο "οφείλεται" σύνταξη, κρίσιμη είναι η ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως χορηγήσεως βάσει της οποίας καταβλήθηκε εν συνεχεία η σύνταξη ή η ημερομηνία ενάρξεως της αναδρομικής καταβολής της συντάξεως;

2. Αν με τον όρο "οφειλόμενες" [συντάξεις] νοείται η ημερομηνία ενάρξεως της αναδρομικής καταβολής της συντάξεως: συμβιβάζεται με την ερμηνεία αυτή το γεγονός ότι κατά την ολλανδική νομοθεσία ο δικαιούχος συντάξεως που εμπίπτει στο άρθρο 27 του κανονισμού 1408/71 δεν μπορεί να τύχει ασφαλίσεως υγείας με την ίδια αναδρομική ισχύ;»

17. Το SVB, η Ολλανδική και η Γερμανική Κυβέρνηση καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις επί των προδικαστικών αυτών ερωτημάτων.

II – **Ανάλυση**

Α – *Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος*

18. Με το πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Δικαστήριο να διευκρινίσει το χρονικό σημείο από το οποίο σύνταξη που χορηγείται από το κράτος μέλος της κατοικίας ασφαλισμένου πρέπει να θεωρείται ότι «οφείλεται», κατά την έννοια του άρθρου 27 του κανονισμού 1408/71, προκειμένου να καθορίσει συνακολούθως το χρονικό σημείο από το οποίο μεταβιβάζεται στο ίδιο αυτό κράτος μέλος κατοικίας η αρμοδιότητα καταβολής των παροχών υγειονομικής περιθάλψεως, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτεροτήτων της υποθέσεως της κύριας δίκης.

19. Συναφώς, πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι δεν αμφισβητείται το γεγονός ότι, έως τις 30 Απριλίου 2006, η E. Fischer-Lintjens, ως δικαιούχος συντάξεως χηρείας από την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και κάτοικος αυτού του κράτους μέλους, ενέπιπτε στην αρμοδιότητα των αρχών του εν λόγω κράτους μέλους.

20. Η επιστροφή της E. Fischer-Lintjens στις Κάτω Χώρες και η απόφασή της να κατοικήσει εκεί από 1ης Μαΐου 2006 δεν επηρέασε την αρμοδιότητα των γερμανικών αρχών για θέματα συντάξεων και παροχών υγειονομικής περιθάλψεως.

21. Πράγματι, δυνάμει του κανόνα συγκρούσεως που διατυπώνεται στο άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, ο δικαιούχος συντάξεως οφειλομένης κατά τη νομοθεσία ενός κράτους μέλους ή συντάξεων οφειλομένων κατά τη νομοθεσία δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών, ο οποίος δεν δικαιούται παροχών κατά τη νομοθεσία του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικεί, λαμβάνει παρά ταύτα τις παροχές αυτές, κατά το μέτρο που θα εδικαιούτο των παροχών αυτών κατά τη νομοθεσία του κράτους μέλους ή τουλάχιστον ενός από τα κράτη μέλη που είναι αρμόδια στο θέμα της συντάξεως, αν κατοικούσε στο έδαφος του εν λόγω κράτους.

22. Επί αυτής ακριβώς της βάσεως, αφενός μεν η E. Fischer-Lintjens έλαβε τον Οκτώβριο του 2006 από το Cvz τη βεβαίωση 21, η οποία βεβαίωνε ότι λόγω της γερμανικής συντάξεώς της ουδεμία εισφορά ασφαλίσεως υγείας οφειλόταν στις Κάτω Χώρες, αφετέρου δε οι παροχές υγειονομικής περιθάλψεως που έλαβε στο εν λόγω κράτος μέλος χορηγήθηκαν για λογαριασμό του αρμόδιου φορέα του κράτους μέλους που οφείλει τη σύνταξη, ήτοι της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, προς τον οποίο η E. Fischer-Lintjens συνέχισε να καταβάλλει εισφορές.

23. Αντιθέτως, αφής στιγμής η E. Fischer-Lintjens έλαβε ολλανδική σύνταξη σε συνέχεια της αιτήσεως που υπέβαλε τον Μάιο του 2007, η κατάστασή της δεν ενέπιπτε πλέον στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 αλλά σε εκείνο του άρθρου 27 του ιδίου κανονισμού.

24. Πράγματι, κατά την τελευταία αυτή διάταξη, ο δικαιούχος συντάξεων οφειλομένων κατά τη νομοθεσία δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών, μεταξύ των οποίων είναι και εκείνη του κράτους μέλους της κατοικίας του, ο οποίος δικαιούται παροχών δυνάμει της νομοθεσίας του τελευταίου αυτού κράτους μέλους, λαμβανομένων υπόψη, κατά περίπτωση, των διατάξεων του άρθρου 18 και του παραρτήματος VI του κανονισμού 1408/71, λαμβάνει τις παροχές αυτές από τον φορέα του τόπου κατοικίας και εις βάρος αυτού, σαν να εδικαιούτο συντάξεως ο ενδιαφερόμενος δυνάμει μόνον της νομοθεσίας του τελευταίου αυτού κράτους μέλους.

25. Όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, το σύστημα που καθιερώνουν ιδίως τα άρθρα 27 και 28 του κανονισμού 1408/71 προβλέπει ένα σύνδεσμο μεταξύ της αρμοδιότητας για τη χορήγηση συντάξεων και της υποχρεώσεως καλύψεως των δαπανών για τις παροχές σε είδος, από τον οποίο συνάγεται ότι η εν λόγω υποχρέωση είναι παρακολουθηματική έναντι της ουσιαστικής αρμοδιότητας σχετικά με την καταβολή της συντάξεως [8].

26. Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, εντούτοις, ποιο είναι το χρονικό σημείο από το οποίο θα πρέπει να θεωρείται ότι η ολλανδική σύνταξη της E. Fischer-Lintjens «οφείλεται», κατά την έννοια του άρθρου 27 του κανονισμού 1408/71, προκειμένου να διαπιστώσει τη μεταβίβαση της αρμοδιότητας υπέρ του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, κράτους μέλους κατοικίας της E. Fischer-Lintjens από την 1η Μαΐου 2006.

27. Ο εν λόγω προβληματισμός εξηγείται αν ληφθούν υπόψη οι ιδιαίτερες περιστάσεις της υποθέσεως της κύριας δίκης, στο μέτρο που υπάρχει χρονική απόσταση μεταξύ, αφενός, του χρονικού σημείου κατά το οποίο εκδόθηκε η απόφαση του SVB περί διαπιστώσεως του δικαιώματος συντάξεως και κατά το οποίο πραγματοποιήθηκε η πρώτη καταβολή της συντάξεως, ήτοι της 8ης Νοεμβρίου 2007 και, αφετέρου, του χρονικού σημείου από το οποίο η απόφαση αυτή παράγει τα αποτελέσματά της, ήτοι με αναδρομική ισχύ από την 1η Μαΐου 2006, δηλαδή ένα έτος πριν την υποβολή στο SVB της αιτήσεως της E. Fischer-Lintjens περί χορηγήσεως συντάξεως στις Κάτω Χώρες.

28. Επί του ζητήματος αυτού, οι μετέχοντες στη διαδικασία προτείνουν να δοθεί ενιαία απάντηση, υπό την έννοια ότι κρίσιμο στοιχείο για τον καθορισμό του χρονικού σημείου από το οποίο θεωρείται ότι «οφείλεται» η σύνταξη, κατά το άρθρο 27 του κανονισμού του 1408/71, είναι η ημερομηνία ενάρξεως της συντάξεως που χορηγήθηκε με αναδρομική ισχύ, ήτοι εν προκειμένω η 1η Μαΐου 2006. Στηριζόμενοι στην απόφαση Rundgren (C-389/99, EU:C:2001:264), οι εν λόγω μετέχοντες στη διαδικασία υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι το γεγονός ότι η σύνταξη χορηγείται με αναδρομική ισχύ δεν ασκεί καμία επιρροή επί του δικαιώματος λήψεως της συντάξεως αυτού καθαυτό.

29. Θα μπορούσα να συνταχθώ με τη θέση αυτή μόνον εφόσον δεν χωρεί αμφιβολία —πράγμα που απόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξετάσει— ότι η επίμαχη σύνταξη *καταβλήθηκε πράγματι* για το χρονικό διάστημα από την αφετηρία του οποίου αρχίζει να χορηγείται, ήτοι από 1ης Μαΐου 2006.

30. Υπέρ μιας τέτοιας λύσεως συνηγορεί σειρά επιχειρημάτων που αντλούνται από τη νομολογία του Δικαστηρίου και την προστασία των δικαιωμάτων των ενδιαφερομένων.

31. Στηριζόμενο σε μια συστηματική ερμηνεία του κανονισμού 1408/71, το Δικαστήριο έκρινε στην απόφαση Rundgren (C-389/99, EU:C:2001:264), ότι, όσον αφορά ιδίως το άρθρο 27 του κανονισμού 1408/71, ο παρακολουθηματικός χαρακτήρας της υποχρεώσεως καλύψεως των δαπανών για τις παροχές σε είδος έναντι της ουσιαστικής αρμοδιότητας σχετικά με την καταβολή της συντάξεως, στον οποίο έχω ήδη αναφερθεί, συνεπάγεται ότι με την ως άνω υποχρέωση δεν μπορεί να βαρύνεται ο φορέας κράτους μέλους το οποίο έχει απλώς μια ενδεχόμενη αρμοδιότητα σχετικά με την καταβολή της συντάξεως. Κατά το Δικαστήριο, εντεύθεν προκύπτει ότι το άρθρο 27, όπως άλλωστε και τα άρθρα 28 και 28α του κανονισμού 1408/71, όταν κάνει λόγο για οφειλόμενη σύνταξη, εννοεί σύνταξη «που καταβάλλεται πράγματι στον ενδιαφερόμενο» [9].

32. Το Δικαστήριο ερμήνευσε το πεδίο εφαρμογής των άρθρων 27, 28 και 28α του κανονισμού 1408/71 υπό την ως άνω έννοια υπό συνθήκες κατά τις οποίες το κράτος μέλος της κατοικίας του δικαιούχου συντάξεως άλλου κράτους μέλους απαιτούσε από αυτόν την καταβολή συνταξιοδοτικών και ασφαλιστικών εισφορών με βάση την κατοικία του και μόνον. Το κράτος μέλος κατοικίας, στη συγκεκριμένη περίπτωση, η Δημοκρατία της Φινλανδίας, έκρινε ότι το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος

8 — Βλ., συναφώς, αποφάσεις Rundgren (C-389/99, EU:C:2001:264, σκέψεις 46 και 47) καθώς και απόφαση van der Helder και Farrington (C-321/12, EU:C:2013:648, σκέψεις 44 και 47).

9 — Απόφαση Rundgren (C-389/99, EU:C:2001:264, σκέψη 47).

προσκόμισε βεβαίωση κατά την οποία δεν είχε ζητήσει ούτε έλαβε σύνταξη στο εν λόγω κράτος μέλος δεν ήταν αρκετό προκειμένου να αποκλειστεί η υποχρέωση καταβολής των εισφορών. Ο αιτών, κατά τις φινλανδικές αρχές έπρεπε, εξάλλου, να αποδείξει ότι δεν είχε κανένα (θεωρητικό) δικαίωμα λήψεως συντάξεως στη Φινλανδία, επιχείρημα το οποίο απέρριψε το Δικαστήριο, καθόσον έδωσε έμφαση στην πραγματική καταβολή της συντάξεως στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο προκειμένου το εν λόγω κράτος μέλος να αξιώσει την καταβολή εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως.

33. Στην υπό κρίση υπόθεση, είναι αδιαμφισβήτητο ότι η σύνταξη που δικαιούται η E. Fischer-Lintjens στις Κάτω Χώρες είχε πράγματι καταβληθεί. Ως εκ τούτου, στην προκειμένη περίπτωση δεν υπάρχει λόγος να τεθεί εκ νέου το ζήτημα, όπως στην υπόθεση Rundgren, της εν γένει συγκρούσεως μεταξύ ενός θεωρητικού δικαιώματος σε σύνταξη και της εξειδικεύσεως του δικαιώματος αυτού με την πραγματική καταβολή της συντάξεως. Άλλως ειπείν, η απόφαση Rundgren (C-389/99, EE:C:2001:264) αποτελεί μεν κατάλληλο σημείο εκκινήσεως για τη συλλογιστική που πρέπει να αναπτυχθεί προκειμένου να δοθεί απάντηση στο πρώτο ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου, πλην όμως δεν αρκεί για να δοθεί πλήρης απάντηση.

34. Συγκεκριμένα, φρονώ ότι με το υποβληθέν ερώτημα ζητείται να προσδιοριστεί κατά πόσον το άρθρο 27 του κανονισμού 1408/71 απαγορεύει σε κράτος μέλος να αποφασίζει ότι η σύνταξη μπορεί να έχει «πράγματι καταβληθεί» για χρονικό διάστημα προγενέστερο της ημερομηνίας κατά την οποία τα αρμόδια όργανα του κράτους μέλους αναγνώρισαν τυπικά το συνταξιοδοτικό δικαίωμα.

35. Πράγματι, είναι σημαντικό να υπομνησθεί ότι το SVB στηρίχθηκε στο άρθρο 16, παράγραφος 2, του AOW και αναγνώρισε ότι τα έννομα αποτελέσματα της αποφάσεως της 8ης Νοεμβρίου 2007 περί του δικαιώματος συντάξεως της E. Fischer-Lintjens στις Κάτω Χώρες άρχισαν να αναπτύσσουν αναδρομική ισχύ ένα έτος πριν από την υποβολή της αιτήσεώς της.

36. Εκ πρώτης όψεως, καθόσον η σύνταξη «καταβλήθηκε πράγματι» μόνο μετά την έκδοση της αποφάσεως της 8ης Νοεμβρίου 2007, θα μπορούσε να θεωρηθεί ότι η σύνταξη «οφειλόταν», κατά την έννοια του άρθρου 27 του κανονισμού 1408/71, μόνον από της εκδόσεως της εν λόγω αποφάσεως.

37. Εντούτοις, εκτιμώ ότι μια τέτοια ερμηνεία δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Στην απόφαση Rundgren (C-389/99, EE:C:2001:264) διευκρινίστηκε κατ' ουσίαν ότι σύνταξη «οφείλεται» μόνον όταν αναγνωρίζεται καταρχάς από τον αρμόδιο φορέα κράτους μέλους, κατόπιν, αναλόγως της περιπτώσεως, σχετικής αιτήσεως, και στη συνέχεια καταβάλλεται πράγματι από τον εν λόγω φορέα. Αυτό δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκην την ύπαρξη αντιστοιχίας μεταξύ του χρονικού σημείου κατά το οποίο η σύνταξη αναγνωρίζεται και του χρονικού σημείου από το οποίο καθίσταται απαιτητή, υπό την έννοια της «πραγματικής καταβολής». Η αναγνώριση συντάξεως μπορεί να έχει και αναδρομική ισχύ. Στην περίπτωση αυτή, ο αρμόδιος φορέας αναγνωρίζει ότι η σύνταξη οφειλόταν πριν από την απόφαση που εξέδωσε, αλλά ότι, για πρακτικούς λόγους οι οποίοι αφορούν ιδίως, όπως στην προκειμένη περίπτωση, την υποβολή και την εξέταση αιτήσεως ασφαλισμένου, καταβλήθηκε αργότερα. Ωστόσο, όταν η πραγματική καταβολή καλύπτει ορισμένη χρονική περίοδο, ήτοι το χρονικό διάστημα από τη στιγμή κατά την οποία αναγνωρίζεται η σύνταξη, η σύνταξη αυτή θα πρέπει, κατά την άποψή μου, να θεωρείται ότι «οφείλεται» καθ' όλη αυτή την περίοδο.

38. Όπως ευστόχως επισήμανε η Γερμανική Κυβέρνηση, εάν στην υπόθεση της κύριας δίκης το χρονικό σημείο που λαμβάνεται υπόψη ήταν ο χρόνος εκδόσεως της αποφάσεως της 8ης Νοεμβρίου 2007, τότε η διαχρονική εφαρμογή της αρμοδιότητας κράτους μέλους όσον αφορά ζητήματα συντάξεως θα εξαρτάτο από την ταχύτητα εξετάσεως των αιτήσεων που απευθύνονται στις εθνικές διοικητικές αρχές.

39. Όμως, όπως έχει κρίνει επανειλημμένως το Δικαστήριο, η εφαρμογή του συστήματος κανόνων συγκρούσεως που καθιερώνει ο κανονισμός 1408/71 εξαρτάται μόνον από την αντικειμενική κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο ενδιαφερόμενος [10].

40. Όπως δεν επιτρέπει σε ασφαλισμένο να εξαιρείται ή να παραιτείται από τον μηχανισμό που συστάθηκε με τον κανονισμό 1408/71, και ιδίως από το άρθρο 27 [11] , ομοίως ο κανονισμός αυτός δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να εξαρτούν από τη διακριτική ευχέρεια των διοικητικών αρχών τους τον καθορισμό του χρονικού σημείου από το οποίο πρέπει να διαπιστώνεται η μεταβίβαση της αρμοδιότητας μεταξύ δύο κρατών μελών στην περίπτωση που περιγράφει η εν λόγω διάταξη.

41. Σκοπός των κανόνων συγκρούσεως του κανονισμού 1408/71 είναι πράγματι κάθε ασφαλισμένο πρόσωπο που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του να έχει συνεχή κάλυψη, χωρίς να μπορούν τα άτομα ή οι αρμόδιοι φορείς των κρατών μελών να αποφασίζουν κατά διακριτική ευχέρεια συναφώς [12].

42. Επιπλέον, η αποδοχή της αναδρομικότητας του δικαιώματος συντάξεως καθώς και της καταβολής της για την περίοδο πριν από την έκδοση της αποφάσεως που βεβαιώνει τυπικώς την ύπαρξη του εν λόγω δικαιώματος είναι σύμφωνη με τον σεβασμό των δικαιωμάτων των ασφαλισμένων και της συνέχειας της καλύψεώς τους, προκειμένου να μην παραμένει ουδέτερη, από τη σκοπιά των παροχών κοινωνικής ασφαλίσεως, η μεταβίβαση της αρμοδιότητας επί συνταξιοδοτικών ζητημάτων μεταξύ δύο κρατών μελών.

43. Ως εκ τούτου, προτείνω στο Δικαστήριο να ερμηνεύσει το άρθρο 27 του κανονισμού 1408/71 κατά τρόπο ώστε ο όρος «οφειλομένων» να περιλαμβάνει το χρονικό διάστημα κατά το οποίο ένας ενδιαφερόμενος έχει συνταξιοδοτικό δικαίωμα, ανεξαρτήτως του χρονικού σημείου κατά το οποίο διαπιστώνεται τυπικώς το εν λόγω δικαίωμα, εφόσον η σύνταξη καταβάλλεται πράγματι για το εν λόγω χρονικό διάστημα, ακόμη και με αναδρομική ισχύ.

44. Αν το Δικαστήριο συμφωνεί με την ερμηνεία αυτή, είναι αναγκαίο να εξεταστεί και να δοθεί απάντηση στο δεύτερο ερώτημα που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο.

Β – *Επί του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος*

45. Με το δεύτερο ερώτημά του, το οποίο είναι κομβικής σημασίας για την υπόθεση της κύριας δίκης, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να μάθει εάν είναι συμβατή προς το δίκαιο της Ένωσης εθνική νομοθεσία, όπως το άρθρο 5, παράγραφος 5, του Zvw, σύμφωνα με την οποία η ασφάλιση υγείας μπορεί να ισχύσει αναδρομικά μόνον κατ' ανώτατο όριο τεσσάρων μηνών πριν τη γέννηση της υποχρεώσεως ασφαλίσεως. Υπάρχει, ως εκ τούτου, κατά το αιτούν δικαστήριο, ένα «κενό» μεταξύ της μεταβιβάσεως της αρμοδιότητας υπέρ του Βασιλείου των Κάτω Χωρών, βάσει του άρθρου 27 του κανονισμού 1408/71, και της (υποχρεωτικής) υπαγωγής σε ασφάλιση υγείας στο εν λόγω κράτος μέλος.

46. Ενώ η Γερμανική Κυβέρνηση θεωρεί ότι ο περιορισμός του αναδρομικού αποτελέσματος της ασφαλίσεως υγείας σε τέσσερις μήνες αντιβαίνει προς τον σκοπό συντονισμού των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως των κρατών μελών, το SVB, η Ολλανδική Κυβέρνηση και η Επιτροπή θεωρούν, κατ' ουσίαν, ότι το «κενό» που επικαλείται το αιτούν δικαστήριο είναι το αποτέλεσμα της μη τηρήσεως εκ μέρους της E. Fischer-Lintjens των υποχρεώσεων ενημερώσεως που υπείχε έναντι των αρμόδιων αρχών, μολονότι όφειλε να έχει ασφάλιση υγείας στις Κάτω Χώρες από την 1η Μαΐου 2006, σύμφωνα με το παράρτημα VI, μέρος IH, σημείο 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1408/71 και την ολλανδική νομοθεσία.

10 — Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις van Delft κ.λπ. (C-345/09, EU:C:2010:610, σκέψη 52) και Somova (C-103/13, EU:C:2014:2334, σκέψη 55).

11 — Βλ., κατ' αναλογίαν, σχετικά με το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, απόφαση Somova (C-103/13, EU:C:2014:2334, σκέψεις 55 και 56).

12 — Βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Somova (C-103/13, EU:C:2014:2334, σκέψεις 54 και 55 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

47. Κατά τους εν λόγω μετέχοντες στη διαδικασία, η E. Fischer-Lintjens δεν μπορεί να αντιτάξει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη λόγω συνεχιζόμενης ισχύος της βεβαιώσεως 21, καθόσον η βεβαίωση αυτή έχει μόνο διαπιστωτικό χαρακτήρα και εκδόθηκε βάσει ανακριβών στοιχείων. Εν πάση περιπτώσει, το SVB και η Ολλανδική Κυβέρνηση διατείνονται ότι το δίκαιο της Ένωσης δεν αντιτίθεται σε περιορισμούς της αναδρομικής ενάρξεως ασφαλίσεως υγειονομικής περιθάλψεως. Στις Κάτω Χώρες, δικαίωμα σε παροχές υφίσταται μόνον εάν ο ασφαλισμένος συνάπτει ασφάλιση υγείας, η οποία στο συγκεκριμένο κράτος μέλος δεν είναι ασφάλιση δημόσιου χαρακτήρα, αλλά ασφάλιση αστικής ευθύνης αποσκοπούσα στην κάλυψη κινδύνων που απορρέουν από την επέλευση μελλοντικών γεγονότων, η οποία πρέπει να συνάπτεται με ιδιωτική εταιρία και η οποία μπορεί να έχει αναδρομική ισχύ σε περιορισμένη μόνον έκταση χάριν διασφαλίσεως της αρχής της αλληλεγγύης, πράγμα που δικαιολογεί τον δυνητικά περιοριστικό χαρακτήρα του εθνικού αυτού μέτρου.

48. Δεν έχω πεισθεί πλήρως από τα όσα υποστήριξαν οι εν λόγω τρεις μετέχοντες στη διαδικασία.

49. Αναγνωρίζω βεβαίως ότι το άρθρο 27 του κανονισμού 1408/71 υπενθυμίζει το δικαίωμα δικαιούχου συντάξεων οφειλομένων κατά τη νομοθεσία δύο ή περισσοτέρων κρατών μελών, μεταξύ των οποίων είναι και εκείνη του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου κατοικεί, να λαμβάνει παροχές δυνάμει της νομοθεσίας του τελευταίου αυτού κράτους μέλους, λαμβανομένου υπόψη, κατά περίπτωση, του παραρτήματος VI του οικείου κανονισμού. Είναι αληθές ότι το σημείο 1, στοιχείο α′, περίπτωση i, του τμήματος IH του εν λόγω παραρτήματος, με τίτλο «Ασφάλιση υγείας», προβλέπει ότι «[ό]σον αφορά το δικαίωμα σε παροχές σε είδος σύμφωνα με τη νομοθεσία των Κάτω Χωρών, ως πρόσωπα που δικαιούνται […] νοούνται, τα πρόσωπα τα οποία, σύμφωνα με το άρθρο 2 του [Zvw], είναι υποχρεωμένα να ασφαλιστούν σε ασφαλιστικό φορέα υγείας», ενώ το ίδιο σημείο 1, στοιχείο β′, ορίζει ότι «τα πρόσωπα που αναφέρονται στο στοιχείο α), [περίπτωση] i) πρέπει, σύμφωνα με τις διατάξεις του [Zvw], να ασφαλιστούν σε ασφαλιστικό φορέα υγείας […]».

50. Ως εκ τούτου, δεν χωρεί αμφιβολία ότι, για να δικαιούται η E. Fischer-Lintjens των παροχών σε είδος που χορηγήθηκαν από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, κράτος μέλος κατοικίας της από 1ης Μαΐου 2006, υποχρεούτο να είναι ασφαλισμένη σε ασφαλιστικό φορέα υγείας, σύμφωνα με το παράρτημα VI, τμήμα IH, σημείο 1, στοιχεία α′, περίπτωση i, και β′, του κανονισμού 1408/71 και με τις διατάξεις του Zvw.

51. Δέχομαι επίσης ότι, για να αντιταχθεί σε μια τέτοια διαπίστωση, ένας ασφαλισμένος, όπως η E. Fischer-Lintjens, δεν μπορεί να βασίζεται στη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη περί διατηρήσεως της ισχύος βεβαιώσεως, όπως η βεβαίωση 21 που εκδόθηκε από τον Cvz τον Οκτώβριο του 2006, διά της οποίας επιβεβαιώθηκε, κατά τη δεδομένη χρονική στιγμή, η απαλλαγή της E. Fischer-Lintjens από την υποχρέωση υπαγωγής της σε ολλανδικό ασφαλιστικό φορέα υγείας και καταβολής των εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως στις Κάτω Χώρες. Πράγματι, όπως υποστήριξαν το SVB και η Επιτροπή, μια τέτοια βεβαίωση, η οποία δεν είναι παρά η απλή μετάφραση του εντύπου E 121, έχει αμιγώς διαπιστωτικό χαρακτήρα, όπως ακριβώς έκρινε το Δικαστήριο ότι αρμόζει σε ένα τέτοιο έντυπο [13]. Επιπλέον, από τα στοιχεία που παρέσχε το αιτούν δικαστήριο προκύπτει ότι έως τις 31 Δεκεμβρίου 2010 η βεβαίωση εκδιδόταν αποκλειστικά «εφόσον οι συνθήκες παραμένουν αμετάβλητες».

52. Εντούτοις, δεν συντάσσομαι με τη θέση των εν λόγω μετεχόντων στη διαδικασία ότι περίπτωση όπως αυτή της υποθέσεως της κύριας δίκης αποτελεί εν τέλει αποκλειστικά και μόνον απόρροια της παραλείψεως ασφαλισμένου να διαβιβάσει τις απαραίτητες πληροφορίες σχετικά με την προσωπική κατάστασή του στους αρμόδιους φορείς και όχι το αποτέλεσμα των ορίων που θέτει η ολλανδική νομοθεσία στην αναδρομική ισχύ της ασφαλίσεως υγείας που πρέπει να συνάψει ο δικαιούχος καταβαλλόμενης από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών συντάξεως, ο οποίος κατοικεί σ' αυτό το κράτος μέλος, προκειμένου να λαμβάνει παροχές σε είδος που παρέχονται από το εν λόγω κράτος μέλος.

13 — Βλ. απόφαση van Delft κ.λπ. (C-345/09, EU:C:2010:610, σκέψη 62).

53. Πράγματι, όπως επισημαίνει εν συντομία το αιτούν δικαστήριο, πρόσωπο στο οποίο παρέχεται από τις ολλανδικές αρχές σύνταξη με αναδρομική ισχύ άνω των τεσσάρων μηνών από την υποβολή της σχετικής αιτήσεώς του δεν έχει καμία δυνατότητα, ιδίως σε περίπτωση κατά την οποία εδικαιούτο προηγουμένως υγειονομική περίθαλψη με επιβάρυνση άλλου κράτους μέλους, να αποκτήσει ασφάλιση υγείας στις Κάτω Χώρες με αναδρομική ισχύ άνω των τεσσάρων μηνών.

54. Επομένως, στην περίπτωση της E. Fischer-Lintjens, ακόμη και αν είχε ενημερώσει τους αρμόδιους φορείς από τις 8 Νοεμβρίου 2007, ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως του SVB με την οποία διαπιστωνόταν η θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματός της στις Κάτω Χώρες με αναδρομική ισχύ από 1ης Μαΐου 2006, η E. Fischer-Lintjens θα μπορούσε, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 5, του Zvw το οποίο περιορίζει την αναδρομικότητα της ασφαλίσεως υγείας σε τέσσερις μήνες κατ' ανώτατο όριο, να υπαχθεί σε ασφάλιση υγείας το νωρίτερο από τον μήνα Ιούλιο του 2007.

55. Ανεξαρτήτως του ενδεχομένως όψιμου χαρακτήρα της ενημερώσεως που παρέσχε η E. Fischer-Lintjens, ζήτημα το οποίο θα εξετάσω στη συνέχεια, το γεγονός ότι κάτοικος του Βασιλείου των Κάτω Χωρών και δικαιούχος συντάξεως από τις Κάτω Χώρες, ο οποίος πρέπει, δυνάμει του άρθρου 27 σε συνδυασμό με το παράρτημα VI, τμήμα IH, σημείο 1, στοιχεία α', περίπτωση i, και β', του κανονισμού 1408/71, να υπάγεται σε ασφαλιστικό φορέα υγείας στο εν λόγω κράτος μέλος δεν δύναται να εκπληρώσει πλήρως την υποχρέωση αυτή λόγω των περιορισμών που επιβάλλονται από τις διατάξεις της νομοθεσίας του εν λόγω κράτους μέλους θίγει, κατά την άποψή μου, την αποτελεσματικότητα του συστήματος που έχει τεθεί σε εφαρμογή με τον κανονισμό 1408/71 και τις υποχρεώσεις που απορρέουν, δυνάμει του κανονισμού αυτού, για τους ασφαλισμένους.

56. Πράγματι, όπως έχω ήδη επισημάνει, η εφαρμογή του συστήματος κανόνων συγκρούσεως που καθιερώνει ο κανονισμός 1408/71 εξαρτάται μόνον από την αντικειμενική κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο οικείος ασφαλισμένος. Καθόσον οι εν λόγω κανόνες συγκρούσεως έχουν χαρακτήρα αναγκαστικού δικαίου τόσο για τα κράτη μέλη όσο και για τους ενδιαφερομένους, τα κράτη μέλη δεν μπορούν να στερούν από τους ενδιαφερομένους τη δυνατότητα πλήρους εκπληρώσεως των υποχρεώσεών τους δυνάμει του οικείου κανονισμού. Εν προκειμένω, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν μπορεί, κατά την άποψή μου, να στερήσει από κάτοικό του τη δυνατότητα εκπληρώσεως της υποχρεώσεως υπαγωγής του σε ασφάλιση υγείας, αφής στιγμής το εν λόγω κράτος μέλος καθίσταται αρμόδιο για την παροχή συντάξεως προς όφελος του οικείου ασφαλισμένου, αναλαμβάνει τις δαπάνες των κοινωνικών παροχών που χορηγούνται σε αυτόν και εισπράττει τις σχετικές κοινωνικές εισφορές.

57. Εάν τα κράτη μέλη είχαν τέτοια ευχέρεια, το αποτέλεσμα θα ήταν τα πρόσωπα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1408/71 να στερούνται της προστασίας κοινωνικής ασφαλίσεως, ελλείψει νομοθεσίας που θα μπορούσε να εφαρμοστεί στην περίπτωσή τους[14]. Η κατάσταση της E. Fischer-Lintjens καταδεικνύει πλήρως τον κίνδυνο αυτό, δεδομένου ότι η κάλυψη της υγειονομικής περιθάλψεως που της παρεχόταν από τους αρμόδιους γερμανικούς φορείς διεκόπη, με αναδρομική ισχύ, από 1ης Μαΐου 2006, ενώ θα μπορούσε να υπαχθεί, στην καλύτερη των περιπτώσεων, σε ασφάλιση υγείας στις Κάτω Χώρες το νωρίτερο τον Ιούλιο του 2007, ακόμη και αν το τελευταίο αυτό κράτος μέλος είχε καταστεί αρμόδιο να της καταβάλλει σύνταξη και αντιστοίχως να της παρέχει κοινωνικές παροχές σύμφωνα με τον κανονισμό 1408/71 από 1ης Μαΐου 2006.

58. Φρονώ ότι σ' ένα πλαίσιο όπως αυτό της υποθέσεως της κύριας δίκης δεν μπορεί να υιοθετηθεί η άποψη της Ολλανδικής Κυβερνήσεως ότι η περιοριζόμενη σε τέσσερις μήνες κατ' ανώτατο όριο αναδρομική ισχύς της ασφαλίσεως υγείας δικαιολογείται από την ανάγκη να διασφαλιστεί η αρχή της αλληλεγγύης, την οποία εισάγει το οικείο καθεστώς, και να αποτραπούν τυχόν καταχρήσεις.

14 — Βλ. κατ' αναλογίαν, μεταξύ άλλων, απόφαση Kuusijärvi (C-275/96, EU:C:1998:279, σκέψη 28).

59. Πράγματι, δεδομένου ότι μια τέτοια ασφάλιση είναι υποχρεωτική, ότι η αναδρομικότητά της γίνεται κατ' αρχήν δεκτή δυνάμει της ολλανδικής νομοθεσίας και ότι δεν προκύπτει από κανένα στοιχείο της υποθέσεως της κύριας δίκης ότι η E. Fischer-Lintjens είχε την πρόθεση να καταστρατηγήσει τις διατάξεις του δικαίου της Ένωσης [15], το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν μπορεί να στερεί από τα πρόσωπα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1408/71 τη δυνατότητα εκπληρώσεως των υποχρεώσεών τους, ως αυτές απορρέουν από την εν λόγω νομοθετική πράξη, προκειμένου να μπορούν να απολαύουν πλήρως των δικαιωμάτων που έχουν βάσει του κανονισμού αυτού, δηλαδή, εν προκειμένω, του δικαιώματος ασφαλιστικής καλύψεως υγείας από το χρονικό σημείο κατά το οποίο το εν λόγω κράτος μέλος κατέστη αρμόδιο, με αναδρομική ισχύ από 1ης Μαΐου 2006, να καταβάλει τη σύνταξη που οφείλεται στην E. Fischer-Lintjens καθώς και τις κοινωνικές παροχές [16].

60. Την προσέγγιση αυτή δεν αναιρεί το σκεπτικό του Δικαστηρίου στη σκέψη 76 της αποφάσεως van Delft κ.λπ. (C-345/09, EE:C:2010:610), κατά το οποίο η αλληλεγγύη εθνικού συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως (επρόκειτο επίσης για το ολλανδικό σύστημα) πρέπει να διασφαλίζεται υποχρεωτικά από το σύνολο των ασφαλισμένων που υπάγονται σε αυτό, ανεξαρτήτως των ατομικών συμπεριφορών που ο καθένας τους είναι δυνατό να υιοθετήσει βάσει προσωπικών παραμέτρων.

61. Πράγματι, αφενός, το σκεπτικό αυτό αφορούσε την καταβολή από τους ασφαλισμένους παρακρατήσεων εισφορών υπέρ των αρμόδιων φορέων του κράτους μέλους βάσει της νομοθεσίας του οποίου υφίσταται δικαίωμα κοινωνικών παροχών, υποχρέωση η οποία δεν αμφισβητείται στην προκειμένη περίπτωση, από το χρονικό σημείο κατά το οποίο το Βασίλειο των Κάτω Χωρών οφείλει τη σύνταξη και καθίσταται αρμόδιο να παράσχει κοινωνικές παροχές υπέρ ασφαλισμένου, όπως η E. Fischer-Lintjens. Αφετέρου, το σκεπτικό του Δικαστηρίου στην απόφαση van Delft κ.λπ. σκοπό είχε να υπενθυμίσει ότι οι κανόνες συγκρούσεως που προβλέπονται στα άρθρα 28 και 28α του κανονισμού 1408/71 έχουν χαρακτήρα αναγκαστικού δικαίου για τους ασφαλισμένους και ότι δεν είναι δυνατό, ως εκ τούτου, να εξαιρεθούν οι ασφαλισμένοι από την καταβολή των παρακρατήσεων των εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως που προβλέπονται από τη νομοθεσία κράτους μέλους που οφείλει τη σύνταξη και υποχρεούται να καταβάλλει σε είδος υπέρ των εν λόγω ασφαλισμένων. Πρόκειται ακριβώς, κατά την άποψή μου, για αντικειμενική κατάσταση που προκύπτει από τον κανόνα συγκρούσεως του άρθρου 27 και από το παράρτημα VI, τμήμα IH, σημείο 1, στοιχεία α', περίπτωση i, και β', του κανονισμού 1408/71, ο οποίος επιβάλλει σε κράτος μέλος, το οποίο αναγνωρίζει την αρχή της αναδρομικότητας των ιδιωτικών ασφαλιστηρίων συμβολαίων υγείας, να προσδίδει αναδρομικό αποτέλεσμα στα ασφαλιστήρια κατά τρόπο ώστε να αντικατοπτρίζεται επακριβώς η αντικειμενική αυτή κατάσταση και να επιτρέπεται στους ασφαλισμένους να ασκούν πλήρως τα δικαιώματα που απορρέουν από μια τέτοια κατάσταση.

62. Όσον αφορά τη διακοπή της καλύψεως υγείας της E. Fischer-Lintjens μεταξύ Νοεμβρίου 2007 και 1ης Ιουλίου 2010, δεν θεωρώ βάσιμες τις εξηγήσεις της Επιτροπής, η οποία, παραπέμποντας στις υποχρεώσεις παροχής πληροφοριών που απορρέουν από το άρθρο 84α, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 και βαρύνουν τα πρόσωπα που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του, εκτιμά ότι η E. Fischer-Lintjens δεν συμμορφώθηκε με αυτές, με αποτέλεσμα να πρέπει να επωμιστεί όλες τις συνέπειες μιας τέτοιας αθετήσεως.

15 — Ειδικότερα, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, έως την αναδρομική αλλαγή της καταστάσεώς της, η E. Fisher-Lintjens συνέχισε να καταβάλλει εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως στον DAK, τον αρμόδιο γερμανικό φορέα.

16 — Το πρόσθετο επιχείρημα της Ολλανδικής Κυβερνήσεως ότι οι συμβάσεις που έχουν συναφθεί με ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρίες βασίζονται σε εξατομικευμένη εκτίμηση των κινδύνων και, ως εκ τούτου, δεν μπορούν να έχουν αναδρομική ισχύ άνω των τεσσάρων μηνών πρέπει να αντιμετωπισθεί με επιφυλακτικότητα. Πράγματι, αφενός, δεδομένου ότι η αναδρομική ισχύς γίνεται κατ' αρχήν δεκτή, ο κίνδυνος αποτελεί κριτήριο εντελώς σχετικό. Αφετέρου, όπως ανέφερε ο γενικός εισαγγελέας N. Jääskinen στην υποσημείωση 22 των προτάσεών του στην υπόθεση van Delft κ.λπ. (C-345/09, EE:C:2010:438), το υποχρεωτικό καθεστώς των Κάτω Χωρών είναι ένα σύστημα που επιβάλλει, αφενός, στους ασφαλισμένους να ασφαλίζονται κατά ορισμένων κινδύνων και, αφετέρου, στους ασφαλιστές να παρέχουν τυποποιημένες συμβάσεις που να καλύπτουν τη βασική περίθαλψη χωρίς εξατομικευμένη εκτίμηση των κινδύνων.

63. Πράγματι, όπως αναγνωρίζει η Επιτροπή, το άρθρο 84α, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 αφορά επίσης τους αρμόδιους φορείς των κρατών μελών οι οποίοι, σύμφωνα με την αρχή της χρηστής διοικήσεως, πρέπει να απαντούν σε όλα τα αιτήματα εντός εύλογης προθεσμίας και να «παρέχουν συναφώς στους ενδιαφερόμενους κάθε πληροφορία που απαιτείται για την άσκηση των δικαιωμάτων που τους αναγνωρίζει ο […] κανονισμός [1408/71]».

64. Στην υπό κρίση υπόθεση, η υποχρέωση αυτή θα πρέπει, κατά την άποψή μου, να εκτιμηθεί στο πλαίσιο των ιδιαιτεροτήτων του υποχρεωτικού συστήματος ασφαλίσεως υγείας στις Κάτω Χώρες, το οποίο δεν προβλέπει αυτοδικαίως δημόσια ασφάλιση υγείας, αλλά απαιτεί από τους ενδιαφερομένους να κινήσουν ιδία πρωτοβουλία διαδικασία για να λαμβάνουν τέτοιου είδους ασφάλιση σε ιδιωτική ασφαλιστική εταιρία.

65. Επομένως, στο πλαίσιο αυτό, φρονώ ότι απέκειτο στους ολλανδικούς αρμόδιους φορείς, ήτοι στο SVB, σύμφωνα με το άρθρο 84α, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, να παράσχει στην E. Fischer-Lintjens, επ' αφορμή της κοινοποιήσεως της αποφάσεως της 8ης Νοεμβρίου 2007 προς απάντηση σε αίτηση της τελευταίας να λαμβάνει σύνταξη στις Κάτω Χώρες, τις απαραίτητες πληροφορίες με τις οποίες θα της καθίστατο σαφής η υποχρέωσή της να συνάψει ασφάλιση υγείας με ιδιωτική ασφαλιστική εταιρία, προκειμένου να μπορεί να απολαύει πλήρως των δικαιωμάτων που απορρέουν από τον κανονισμό 1408/71. Μολονότι δεν φαίνεται να συνέβη κάτι τέτοιο στη συγκεκριμένη περίπτωση, στο αιτούν δικαστήριο απόκειται, εν πάση περιπτώσει, να εξετάσει το συγκεκριμένο ζήτημα.

66. Εάν οι αρμόδιοι φορείς είχαν εκπληρώσει την απλή αυτή υποχρέωση, και ανεξαρτήτως των ήδη εξετασθέντων νομοθετικών περιορισμών ως προς την αναδρομική ισχύ της ασφαλίσεως υγείας, είναι πολύ πιθανό ότι η E. Fischer-Lintjens θα είχε κινήσει αμέσως την αναγκαία διαδικασία για την απόκτηση τέτοιας ασφαλίσεως, χωρίς ως εκ τούτου να υποστεί τη διακοπή της καλύψεως υγείας για την χρονική περίοδο από τον Νοέμβριο του 2007.

67. Βάσει των προεκτεθέντων, φρονώ ότι είναι σκόπιμο να δοθεί στο δεύτερο ερώτημα η απάντηση ότι κράτος μέλος που χορηγεί σε ασφαλισμένο ο οποίος εμπίπτει στο άρθρο 27 και στο παράρτημα VI, τμήμα ΙΗ, σημείο 1, στοιχεία α', περίπτωση i, και β', του κανονισμού 1408/71 δικαίωμα συντάξεως με αναδρομική ισχύ πρέπει να επιτρέπει στον εν λόγω ασφαλισμένο να υπάγεται σε υποχρεωτική ασφάλιση υγείας με την ίδια αναδρομική ισχύ, συμφώνως προς την αντικειμενική κατάσταση που απορρέει από την εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων του κανονισμού 1408/71.

III – **Πρόταση**

68. Με βάση το σύνολο των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το Centrale Raad van Beroep ως εξής:

«1. Το άρθρο 27 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, έχει την έννοια ότι ο όρος «οφειλόμενες» συντάξεις περιλαμβάνει το χρονικό διάστημα κατά το οποίο ένας ενδιαφερόμενος έχει συνταξιοδοτικό δικαίωμα, ανεξαρτήτως του χρονικού σημείου κατά το οποίο διαπιστώνεται τυπικώς το εν λόγω δικαίωμα, εφόσον η σύνταξη καταβάλλεται πράγματι για το εν λόγω χρονικό διάστημα, ακόμη και με αναδρομική ισχύ.

2. Κράτος μέλος που χορηγεί σε ασφαλισμένο ο οποίος εμπίπτει στο άρθρο 27 και στο παράρτημα VI, τμήμα ΙΗ, σημείο 1, στοιχεία α', περίπτωση i, και β', του κανονισμού 1408/71, δικαίωμα συντάξεως με αναδρομική ισχύ πρέπει να επιτρέπει στον εν λόγω ασφαλισμένο να υπάγεται σε ασφάλιση υγείας με την ίδια αναδρομική ισχύ, συμφώνως προς την αντικειμενική κατάσταση που απορρέει από την εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων του κανονισμού 1408/71.»